

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **E.**, bývajúcej vo **Z.**, zastúpenej JUDr. **E.**, advokátom v **B.**, proti odporcovi **Z.**, **spol. s r.o.**, so sídlom vo **V.**, zastúpenému JUDr. **M.**, advokátom v **N.**, **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 6 C 67/2008, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. októbra 2008 sp. zn. 4 Co 47/2008, 4 Co 48/2008, 4 Co 49/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 30. októbra 2008 sp. zn. 4 Co 47/2008, 4 Co 48/2008, 4 Co 49/2008 až na časť, ktorou rozhodol o uznesení Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 29. januára 2008 č.k. 6 C 67/2008-389, **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. októbra 2008 sp. zn. 4 Co 47/2008, 4 Co 48/2008, 4 Co 49/2008 v časti, ktorou zmenil uznesenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 29. januára 2008 č.k. 6 C 67/2008-389, **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 28. novembra 2007 č.k. NM - 14 C 15/2001-371 určil navrhovateľku výlučnou vlastníčkou nehnuteľností vedených v Katastri nehnuteľností Správy katastra Nové Mesto nad Váhom v k.ú. Č. parcely č. **X.** o výmere **X.** m² zastavané plochy a nádvoria, parcely č. **X.** o výmere **X.** m² zastavané plochy a nádvoria a nehnuteľnosti budovy súp. č. **X.** postavenej na parcele č. **X.**. Zároveň zamietol návrh navrhovateľky v časti o určenie, že odstúpenie listom z 31. januára 2002 od kúpnej zmluvy je právne účinné a v časti o určenie, že kúpna zmluva z 13. novembra 2000 je neplatná od počiatku.

Uznesením z 28. novembra 2007 č.k. NM - 14 C 15/2001-377 Okresný súd Trenčín nepriznal odporcovi náhradu trov konania a uložil mu povinnosť zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok vo výške 180 000 Sk do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia (§ 2 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.).

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením z 29. januára 2008 č.k. 6 C 67/2008-389 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok za odvolanie v sume 180 000 Sk do 15 dní od doručenia tohto uznesenia.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie odporcu rozsudkom z 30. októbra 2008 sp. zn. 4 Co 47/2008, 4 Co 48/2008, 4 Co 49/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadutej časti vo výroku, ktorým určil, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou označených nehnuteľností. Uznesenie súdu prvého stupňa z 28. novembra 2007 č.k. NM - 14 C 15/2001-377 potvrdil vo výroku o trovách konania a zmenil vo výroku o povinnosti odporcu zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok z návrhu tak, že odporca je povinný zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok vo výške 149 000 Sk do 15 dní. Zároveň zmenil aj uznesenie súdu prvého stupňa z 29. januára 2008 č.k. 6 C 67/2008-389, a to tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok za odvolanie vo výške 3 000 Sk v lehote 15 dní.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, ktorý navrhol rozsudok v plnom rozsahu zrušiť, a to z dôvodov uvedených v § 237 písm. f/ O.s.p. a podľa § 243b ods. 2 O.s.p. vrátiť vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd nevezal do úvahy odporcom navrhnuté odvolacie dôvody a bez toho, aby ho o termíne odvolacieho konania upovedomil, a takisto bez toho, aby upovedomil jeho splnomocneného právneho zástupcu, ktorý prevzal právne zastúpenie 28. októbra 2008, meritórne rozhodol. Vyslovil názor, že uvedeným postupom došlo k odňatiu možnosti odporcu konať pred súdom.

Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolateľ opomenul novelizáciu § 214 O.s.p. (zákon č. 384/2008 Z.z.) účinnú od 15. októbra 2008 a že tvrdený dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. preto nie je daný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1. O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či dovolanie odporcu smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanovení § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

Dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). V preskúmanej veci odporca napadol dovoláním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci a nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože by šlo o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu (§ 238 ods. 2, 3 O.s.p.). Neboli teda splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 1, 2, 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale komplexne sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (ide o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o prípad odňatia

možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

V rámci toho prieskumu dovolací súd ustálil, že až na rozhodnutie odvolacieho súdu o uznesení súdu prvého stupňa z 29. januára 2008 č.k. 6 C 67/2008-389 došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. zakladajúcej prípustnosť a dôvodnosť dovolania, t.j. že odvolací súd svojim postupom odňal odporcovi možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) je treba rozumieť taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

Z obsahu spisu nie je sporným, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a že došlo k verejnemu vyhláseniu napadnutého rozsudku, ako to dokladá zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku, ktorá je na č.l. 408 spisu. Obsahom spisu v tejto právnej veci a ani obsahom zberného spisu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.

4 Co 47/2008, 4 Co 48/2008, 4 Co 49/2008, ktorý si dovolací súd vyžiadal, nie je však doložené, že odvolací súd dodržal postup stanovený v cit. ust. § 156 ods. 3 O.s.p. o oznámení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu, ktoré ustanovenie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na odvolací súd (§ 211 ods. 2 O.s.p.). V spise sa nachádza iba oznámenie pre kanceláriu zo 16. októbra 2008 o termíne vyhlásenia rozsudku stanovenom na 30. októbra 2008 o 12,00 hod. v miestnosti č. 109 – bez účastníkov, pri ktorom je v rubrike „Došlo:“ odtlačok pečiatky s dátumom 16.10.2008 (porovnaj čl. 405 p.v. spisu). Spis neobsahuje žiadnu úpravu ohľadom zachovania postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p., t.j. pokyn, aby sa oznámilo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením, resp. záznam, že by sa tak stalo. Ani v spise súdu prvého stupňa a ani v zbernom spise odvolacieho súdu sa teda nenachádza doklad (úprava, záznam alebo oznámenie), ktorý by osvedčil, že uvedený zákonom stanovený postup o oznámení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu na úradnej tabuli súdu bol dodržaný. Za tohto stavu veci dospel dovolací súd k záveru, že došlo k neoznámению miesta a času verejného vyhlásenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Keď napriek skutočnosti, že nebol zachovaný postup podľa § 156 ods. 3 O.s.p., odvolací súd vyhlásil predmetný rozsudok, zaťažil ho vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (až na časť, ktorou rozhodol o uznesení Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 29. januára 2008 č.k. 6 C 67/2008-389).

Požiadavka na verejné vyhlásenie rozsudku v zmysle článku 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky vychádza z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, preto jej podstata a účel sa nemôže zásadne odlišovať od definície podanej v kontexte týchto zmlúv, napr. Európskym súdom pre ľudské práva.

Ústava zaručuje nie teoretické a iluzórne práva, ale konkrétne a účinné, preto požiadavku verejného vyhlásenia rozsudku možno považovať za splnenú len vtedy, ak má verejnosť možnosť získať informácie o dátume a mieste vyhlásenia rozsudku tak, aby pri takomto zverejnení mohol byť prítomný ktokoľvek, kto má o to záujem, pričom vo vzťahu k účastníkom konania sa musí vychádzať z prezumpcie tohto záujmu (porovnaj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 5/02).

Verejnosť konania patrí k ústavným procesným zárukám práva na súdnu a inú právnu ochranu. Princíp verejnosti však nie je absolútnym (verejnosť možno výnimočne vylúčiť

v prípadoch ustanovených zákonom – porovnaj čl. 48 ods. 2 druhá veta Ústavy Slovenskej republiky); výnimky z tohto princípu sa ale vzťahujú na súdne pojednávanie (prerokovanie), nie však na vyhlásenie rozsudku. Povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku je bezvýnimočná. Vyplýva to z doslovného znenia čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj zo zákonov, ktoré v súlade s ústavou upravujú podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane, o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi. Verejné vyhlásenie rozsudku súvisí s povinnosťou všeobecného súdu upovedomiť o tom účastníkov konania (v danom prípade dodržaním postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p.). Účastník konania má právo byť prítomný na vyhlásení rozsudku súdu a len on sám môže rozhodnúť, či sa tohto zasadnutia zúčastní alebo nezúčastní. Jeho rozhodnutie nemôže ovplyvniť postup súdu pri realizácii konania v intenciách článku 142 ods. 3 ústavy. Iný postup všeobecného súdu znamená porušenie ústavnosti v konaní pred ním, ktoré spočíva v porušení základného práva účastníka konania zakotveného v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v spojení s článkom 142 ods. 3 ústavy.

Dovolací súd v tejto spojitosti poukazuje, že už spomenuté ustanovenie čl. 142 ods. 3 ústavy, ktoré obsahuje princíp verejného vyhlásenia rozsudku, má povahu ústavného príkazu pre všeobecné súdy, podľa ktorého v prípade, že rozhodujú vo forme rozsudku, sú povinné tieto rozsudky vyhlasovať vždy verejne. Ide tu o ústavnú záruku, že všeobecné súdy ako štátne orgány nemôžu obmedziť právne postavenie účastníkov v konaní pred nimi, ktoré postavenie im má poskytnúť možnosť verejne sa oboznámiť s obsahom rozsudku a s jeho odôvodnením (právo na aktívne, faktické, pozitívne konanie štátu, ktoré má základ v ústave a jej princípoch). Je zrejmé, že sa týmto ústavným príkazom sleduje ochrana účastníkov konania pred tajnou justíciou vymykajúcou sa kontrole verejnosti. Zabezpečuje sa tým aj transparentný výkon spravodlivosti a tým sa prispieva k dosiahnutiu cieľa sledovaného článkom 6 ods. 1 Dohovoru.

Predpokladom prítomnosti odporcu na verejnom vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu v tejto právnej veci bolo oznámenie súdu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. (v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.). Povinnosťou odvolacieho súdu bolo preto zachovať zákonom stanovený postup oznámenia miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku, k čomu však podľa obsahu základného spisu a zberného spisu nedošlo. To malo za následok predovšetkým znemožnenie samotnej účasti odporcu na verejnom vyhlásení rozsudku – verejnom oboznamovaní súdu o tom, ako

rozhodol (aké konkrétne výroky vyslovil) a z akých dôvodov. Tento nesprávny procesný postup odvolacieho súdu mal pre odporcu ďalší negatívny procesný dôsledok v tom zmysle, že odvolací súd mu nevytvoril procesnú možnosť kontroly, či jednotlivé výroky rozsudku, ktorý mu bol doručený v písomnom vyhotovení, sú v plnom rozsahu totožné s verejne vyhlásenými výrokmi rozsudku, a či snád neboli prípadne dodatočne zmenené (podľa § 156 ods. 4 O.s.p. je totiž súd viazaný vyhláseným rozsudkom a vyhlásený rozsudok nemôže zmeniť, i keby si neskôr uvedomil, že rozhodol nesprávne). Odvolací súd teda uvedeným chybným procesným postupom (nedošlo k oznámeniu miesta a času vyhlásenia rozsudku v zmysle cit. § 156 ods. 3 O.s.p.) nevytvoril odporcovi zákonom predpokladanú procesnú možnosť účasti na verejnom vyhlásení napadnutého rozsudku.

Verejné vyhlásenie rozsudku nie je len formálny a samoúčelný úkon. Jeho podstata má zásadný význam a spája sa s viacerými procesnoprávnymi dôsledkami. Vyhlásením rozsudku konanie nekončí a ešte aj pri verejnom vyhlasovaní majú účastníci konania procesné práva a povinnosti. Ide tu o úkon súdu, ktorý je z hľadiska vecného, časového, miestneho a personálneho neopakovateľný a nezameniteľný s iným úkonom súdu. Z hľadiska vecného ide o to, že pri verejnom vyhlásení rozsudku má účastník, ak boli dodržané podmienky oznámenia vyhlásenia tohto rozsudku, možnosť uplatniť procesné práva smerujúce k ochrane pred tajnou justíciou vymykajúcou sa kontrole verejnosti a tiež práva zabezpečujúce účastníkovi možnosť kontroly súdu. Obsahom procesného oprávnenia účastníka pri kontrole súdu vyhlasujúceho rozsudok je predovšetkým jeho oprávnenie preveriť, či bol rozsudok v jeho veci vôbec vyhlásený (to má význam z hľadiska účastníkovej vedomosti, či je súd rozsudkom viazaný, a ak áno, akým rozsudkom – akými konkrétnymi výrokmi – je viazaný). Nezanedbateľným je tiež procesné oprávnenie účastníka preveriť, či súd vyhlásil rozsudok na oznámenom mieste a v oznámenom čase (hľadisko miestne a časové). Neprehliadnuteľným oprávnením účastníka je aj jeho právo preveriť (zistiť), v akom zložení (hľadisko personálne) súd vyhlásil rozsudok (porovnaj v tejto spojitosti najmä § 237 písm. g/ O.s.p.) a s akým odôvodnením (hľadisko vecné). Procesný nedostatok odvolacieho súdu vo vzťahu k tomuto úkonu (nenaplnenie ustanovenia § 156 ods. 3 O.s.p.), v dôsledku ktorého sa poprie samotná podstata verejného vyhlásenia rozsudku (keďže sa neoznámia čas a miesto jeho vyhlásenia), je z procesného hľadiska nenapraviteľný (nedá sa nijako konvalidovať). Nedodržanie postupu oznámenia času a miesta vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu znamená z pohľadu spomenutých kontrolných a ochranných oprávnení účastníka toľko, že korekciu porušených

procesných práv účastníka možno v dovolacom konaní docieľiť len zrušením takéhoto rozsudku ako rozsudku zaťaženého vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že odvolací súd konal v danej právnej veci inak, ako mu to stanovil Občiansky súdny poriadok v § 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2, a tým znemožnil odporcovi realizáciu jeho procesných práv, ktoré mu pri vyhlasovaní rozsudku patria. Takéto konanie odvolacieho súdu je porušením práva na súdnu ochranu a predstavuje vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd preto uznesením zrušil rozsudok odvolacieho súdu až na časť, ktorou rozhodol o uznesení Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 29. januára 2008 č.k. 6 C 67/2008-389, a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, 4 O.s.p.).

Dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu nielen v časti, ktorou potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, ale aj v časti, ktorou rozhodol o uznesení súdu prvého stupňa z 28. novembra 2007 č.k. NM – 14 C 15/2001-377, keďže v prípade tohto rozhodnutia (výroku o trovách konania a výroku o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok z návrhu - § 2 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.), ktoré je svojou povahou uznesením (§ 167 ods. 1 O.s.p.), jedná sa o rozhodnutie s povahou výroku závislého (porovnaj § 242 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) na prvom výroku (výroku o veci samej - výsledku konania).

Pokiaľ ale rozhodoval odvolací súd napadnutým rozsudkom aj o odvolaní odporcu proti uzneseniu súdu prvého stupňa z 29. januára 2008 č.k. 6 C 67/2008-389, tak u tohto jeho rozhodnutia (v tejto časti) nemožno vidieť závislosť na rozhodnutí o odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa (výroku o veci samej). Výrok o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok za odvolanie - na rozdiel od rozhodnutia podľa § 2 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb. - závislosť (priamu spojitosť) na výroku o veci samej nemá. Túto chýbajúcu závislosť (priamu spojitosť medzi výrokmi) nemožno zamieňať za procesný vzťah vyplývajúci z úpravy náhrady trov konania (teda že trovy odporcu na základe takéhoto rozhodnutia by sa mohli - ak by bol procesne úspešný - premietnuť do výroku o náhrade trov konania). Bolo preto potrebné posúdiť v uvedenej časti dovolanie odporcu osobitne. Dovolanie tu smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil uznesenie súdu prvého stupňa o súdnom poplatku vyrubenom odporcovi za odvolanie. Tento výrok, hoci je obsiahnutý v rozsudku, je podľa § 167 ods. 1 O.s.p. svojou povahou uznesením, preto prípustnosť dovolania proti tomuto

výroku sa posudzuje podľa zákonných ustanovení, ktoré vyvodzujú prípustnosť dovolania proti uzneseniu.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy.

Podľa § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. daná nie je, keďže iba podľa názvu ide o zmeňujúce rozhodnutie: z porovnania rozhodnutí vyplýva, že odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa z 29. januára 2008 č.k. 6 C 67/2008-389 o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 180 000 Sk tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 3 000 Sk (inými slovami povedané to znamená, že odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo vyrubení súdneho poplatku za odvolanie do sumy 3 000 Sk a zvyšok pôvodnej sumy ako neopodstatnený, pravdaže, nevyrubil).

Pretože tu nejde ani o rozhodnutie, ktoré je uvedené v § 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p., a ani o niektoré z potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p., prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z týchto ustanovení.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal iba vadu uvedenú v § 237 O.s.p., konkrétne odňatie možnosti odporcovi konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dovolací súd v danom prípade nezistil pri svojom prieskume v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p., že by napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti bolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p.

Vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu ohľadom vyrubenia súdneho poplatku odporcovi za odvolanie, ktoré – ako už bolo spomenuté – má povahu uznesenia, nemožno uplatniť vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tak, ako sa argumentuje v predošlej časti tohto odôvodnenia; táto argumentácia sa totiž týka iba rozhodnutia o veci samej. Na skúmané rozhodnutie (uznesenie) sa však nevzťahuje povinnosť súdu oznámiť čas a miesto jeho vyhlásenia, ktorá sa výlučne vzťahuje na vyhlásenie rozsudku ako rozhodnutia

o veci samej. Okolnosť, že uvedené rozhodnutie (uznesenie) sa stalo súčasťou (obsahom) rozsudku, neznamená, že by stratilo svoju povahu uznesenia; k tejto skutočnosti musel dovolací súd prihliadať. Na túto časť dovolaním napadnutého rozsudku (s povahou uznesenia) závery, ktoré sa vzťahujú iba na rozsudok ako rozhodnutie o veci samej, teda neplatia a - ako už bolo objasnené - nejde tu ani o rozhodnutie s povahou výroku závislého od rozhodnutia vo veci samej (porovnaj § 242 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. októbra 2008 sp. zn. 4 Co 47/2008, 4 Co 48/2008, 4 Co 49/2008 v časti, ktorou zmenil uznesenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 29. januára 2008 č.k. 6 C 67/2008-389, odmietol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 tretia veta O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2009

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková